

Arrest

nr. 100 575 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X (omgezet naar de westerse kalender X) in het dorp X gelegen in het district Guldara (Shakardara) te Kabul. U bent Tadjiek en soenniet. Toen de taliban aan de macht kwamen verhuisde u naar de wijk Punsat Familie in de stad Kabul. Na de val van het talibanregime verhuisden u en uw familie opnieuw naar Deh Naw te Guldara. U hebt vier kinderen: drie dochters N., S. en S. en één zoon M.. Toen uw dochter N. in 1371 (1992) geboren werd, werd ze op naam van uw neef W. geplaatst. Ze zouden later met elkaar trouwen. Uw dochter S. werd op naam van D., de broer van W., gezet. U en uw vrouw gingen toen akkoord, maar u nam deze beslissing niet serieus en u maakte er zich niet druk om. Toen de familie van W. meer begon

langs te komen om de hand N. te vragen begonnen u en uw vrouw zich te verzetten tegen deze beslissing omdat W. al redelijk oud was en Nuristan, zijn woonplaats, te ver gelegen. U had echter niets te zeggen en uw ouders beslisten in uw plaats over het huwelijk tussen W. en N.. Uw dochter trouwde in de maand jauza 1387 (mei-juni 2008) met W.. Twee dagen na het huwelijk werd ze meegenomen naar Nuristan. U en uw vrouw misten N. en wilden haar bezoeken. Uw vader praatte dit enkele keren uit uw hoofd tot u besloten had N. zelf te gaan opzoeken. Het was echter winter waardoor de wegen afgesloten zijn en u moest wachten tot de lente. In de maand saur 1388 (april-mei 2009) vertelde u uw vader dat u N. ging bezoeken in Nuristan. Hij vertelde u toen dat N. al een tweetal maanden overleden was. U mocht hiervan nog niets tegen uw vrouw zeggen tot de familie van W. zou komen om N. te begraven. Een maand later kwamen ze naar jullie. U vroeg waaraan N. overleden was. Volgens hen was ze ziek en waren er geen dokters in Nuristan om haar te verzorgen. U hoorde via de vrouw van uw oom en uw schoonbroer dat N. mishandeld werd en niet aan een ziekte was overleden. W. had N. op een dag buitengesloten in de kou waardoor ze een verkoudheid opliep en een week later overleed. In de zomer van 1389 (2010), na de dood van N., vroeg de familie van W. de hand van uw andere dochter S.. Haar verloofde D. was overleden waardoor W. nu met S. wilde trouwen. U ging niet akkoord. Twee dagen na hun aanzoek werd u aangevallen op weg naar uw werk door drie onbekende mannen. U vermoedde dat het kennissen van W. waren. Ongeveer tien dagen na die aanval besloot u Afghanistan samen met uw gezin te verlaten om uw dochter S. te beschermen. U wilde uw zoon M. eveneens beschermen tegen uw schoonfamilie die hem naar een madrassa in Nuristan wilde sturen zodat hij later mullah kon worden. Midden sunbola 1389 (midden september 2010) verliet u samen met uw twee kinderen en uw vrouw Afghanistan. In Turkije raakte u van uw vrouw en jongste dochter S. gescheiden. U reisde alleen verder met uw twee kinderen S. en M. naar Duitsland waar u op 26 augustus 2011 een asielaanvraag indiende. Uw echtgenote M. A. (OV n° 6.694.464) vroeg hier op 27 september 2010 een eerste keer asiel aan. In september 2011 stuurde u uw kinderen alleen verder van Duitsland naar België om uw vrouw te komen vervoegen. Het CGVS nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV bevestigde in beroep de weigeringsbeslissing op 17 februari 2012. Uw dossier werd door de Belgische asielinstanties overgenomen van Duitsland. Op 25 januari 2012 vroeg u hier asiel aan. Uw echtgenote diende hier op 12 maart 2012 een tweede asielaanvraag in, die door DVZ werd afgesloten met een beslissing tot niet-inoverwegingname.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's van u, uw vrouw en kinderen en een kopie van een brief van de dorpsouderen waarin uw problemen worden bevestigd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vermeld dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven die door uw echtgenote A. M. (OV n° 6.694.464) werden ingeroepen, en waarvoor het CGVS reeds overging tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 30 november 2011. Het CGVS hechtte immers geen geloof aan haar asielrelaas. Op 17 februari 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd. Uw verklaringen zijn daarenboven op enkele cruciale punten tegenstrijdig gebleken met die van uw vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS op 10 oktober 2011, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder op de helling komt te staan. Zo verklaarde uw vrouw dat de familie van W. ongeveer **drie jaar geleden** de hand van N. vroeg (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 13). Volgens u werd uw dochters hand voor de eerste keer in **1380** (2001) officieel gevraagd toen uw dochter ongeveer tien jaar oud was (CGVS, p. 12). U verklaarde zelfs dat N. zes jaar verloofd was met W. (CGVS, p. 12). Dat uw vrouw zich zoveel jaren zou vergissen over het huwelijksaanzoek, dat nochtans volgens u jarenlang erg veel weerstand van jullie met zich meebracht, is erg vreemd. Ook over het aantal aanzoeken dat er voor N. gedaan werden zijn jullie het beiden niet eens. U beweerde dat u niet precies weet hoeveel keer ze langskwamen om een aanzoek te doen, maar ze zouden wel **ieder jaar in de zomer** op bezoek gekomen zijn en het telkens gevraagd hebben. Uw vrouw stelde dat zij ongeveer **twee of drie keer** langskwamen om haar hand te vragen (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 14). Ook over de persoon met wie uw dochter N. zou gehuwd zijn leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af. U verklaarde dat N. met een zekere M. W. N. moest huwen (CGVS, p. 8) terwijl uw vrouw dacht dat zijn naam A. W. was. Zijn familienaam kende zij zelfs niet (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 13). W. was volgens uw vrouw een **landbouwer** (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 13). U beweerde dan weer dat hij bij **de taliban** actief was (CGVS, p. 8). Het doet verbazen dat jullie

dergelijke verschillende verklaringen afleggen over de man die jullie dochter huwde en voor wie jullie uiteindelijk Afghanistan hebben verlaten. Bovendien is uit uw verklaringen gebleken dat uw vrouw volgens u wel op de hoogte was dat W. bij de taliban was. U stelde namelijk dat uw vrouw tegen uw moeder en uw zussen vertelde dat ze niet wilde dat haar dochter trouwde met iemand die bij de mujaheddin en taliban werkte en een moordenaar was (CGVS, p. 14). Het is dan ook vreemd dat uw vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS nooit spontaan iets gezegd heeft over de talibanactiviteiten die haar schoonzoon er zou op nagehouden hebben, zelfs niet wanneer werd gevraagd wat zij allemaal wist over W.. Bovendien beweerde uw vrouw zelfs dat jullie geen problemen hadden met W. zelf, maar dat jullie enkel tegen het huwelijk gekant waren omdat jullie dochter te jong was (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 15).

Bovendien is maar moeilijk aan te nemen dat W. lid was van de taliban. Uw verklaringen over zijn activiteiten bij de taliban zijn erg oppervlakkig. Zo wist u niet welke functie hij had binnen de taliban of welke activiteiten hij erop nahield. U wist evenmin met welke andere talibanleden hij contact had. U de kans geboden toe te lichten hoe u dan weet dat W. bij de taliban is, bleef u erg oppervlakkig door te beweren dat heel de provincie Nuristan bezet is door de taliban (CGVS, p. 8-9). Dit is echter een erg algemene verklaring die geheel niet aantoonde dat W. werkelijk een lid is van de taliban. U bracht zelf geen andere elementen aan die het tegendeel bewijzen. Uw dochter N. werd volgens uw echtgenote de avond na het huwelijksfeest onmiddellijk meegenomen naar Nuristan, (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 16) in tegenstelling tot u die beweerde dat dit twee dagen na het huwelijk gebeurde (CGVS, p. 16). Jullie zouden toch beiden moeten weten hoe lang jullie dochter na haar huwelijk nog bij jullie is gebleven gezien jullie zelf zo tegen het vertrek van N. naar Nuristan gekant waren.

Ook over het tijdsverloop van het huwelijk en het overlijden van N. kunnen enkele vreemde vaststellingen opgemerkt worden. Zo beweerde uw vrouw dat zij ongeveer twee jaar getrouwd waren. Maar echt uitsluitend kon zij hier niet over geven omdat N. misschien al veel eerder overleden was dan zij wist. Uiteindelijk beweerde uw vrouw dat zij anderhalf jaar na het huwelijk te weten kwam dat N. overleden was (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 17). U was blijkbaar veel eerder van haar overlijden op de hoogte, namelijk al in dalwa of hoet 1388 (januari -maart 2010), volgens u dus acht of negen maanden nadat het huwelijk voltrokken werd (CGVS, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat u de dood van jullie dochter meer dan een half jaar voor uw vrouw kon verborgen houden en u haar dus niet veel eerder op de hoogte bracht over haar dood. Bovendien wilde u in de lente N. samen met uw vrouw gaan bezoeken waardoor het des te vreemder is dat u dit nog zo lang voor uw vrouw verborgen kon houden. Pas toen de familie van W. zelf kwam in de zomer van 1388 (2 009) voor de afscheidsceremonie zou uw echtgenote op de hoogte zijn geraakt van haar dood (CGVS, p. 17). Volgens uw vrouw vond de begrafenis van N. echter plaats twee of drie maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan, dus in de zomer van 1389 (2010) (CGVS echtgenote 10/10/2011, p. 5, 18). Hoewel uw vrouw stelt dat jullie niet aanwezig waren op de begrafenis zelf is het toch opmerkelijk dat jullie het zelfs niet eens zijn over het jaartal waarin jullie afscheid nam van jullie dochter, wat ernstig doet twifelen aan de door u voorgestelde feiten. Een andere opmerkelijke vaststelling betreft uw verklaring dat de dorpsouderen uit uw eigen dorp Deh Naw wel aanwezig waren op de begrafenis van uw dochter N. in Nuristan en u en uw vrouw niet (CGVS, p. 7). U beweerde dat jullie niet naar Nuristan konden afreizen door de slechte staat van de wegen in de winter (CGVS, p. 17). Het doet erg verbazen dat de dorpsouderen uit uw dorp er dan wel in slagen om aanwezig te zijn op de begrafenis van uw dochter.

Voorts is het erg vreemd dat u aanvankelijk wel akkoord ging met de regeling om N. op naam van W. te zetten bij haar geboorte en dus aan hem uit te huwelijken (CGVS, p. 10). Blijkbaar nam u dit al die jaren niet ernstig. Pas toen zij in 1380 (2001) officieel de hand vroegen van N. begon u zich te verzetten tegen het aanzoek (CGVS, p. 12, 13). Nochtans blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat het de traditie is in Afghanistan om (binnen families) jongere meisjes met oudere jongens te verloven (CGVS, p. 12) waardoor het mag verbazen dat u hun aanzoek nooit serieus nam. U kon uiteindelijk niets meer ondernemen tegen dit huwelijk aangezien uw vader al die jaren beloofd had dat W. met N. mocht trouwen (CGVS, p. 13). Het is trouwens erg vreemd dat jullie verplicht werden N. uit te huwelijken zonder enige inbreng aangezien u blijkbaar zelf van uw vader uw huidige vrouw mocht kiezen (CGVS, p. 14). In het licht van deze vaststelling is het des te vreemder dat er binnen uw familie zo'n strikte tradities werden op nagehouden.

Aangezien er sterke twijfels rijzen aan het door u voorgehouden gedwongen huwelijk en het daaruit voortgevloeide overlijden van N. kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw vrees voor een gedwongen huwelijk tussen W. en S.. Aan uw verklaringen geslagen te zijn door drie onbekende mannen omwille van uw weigering S. aan hem uit te huwelijken kan evenmin geloof worden gehecht.

Tot slot beweerde u dat de familie van W. uw zoon M. wilden omscholen tot een talibanstrijder in Nuristan. Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan het door u opgehouden

talibanprofiel van W. waardoor het weinig aannemelijk is dat zij hiervoor uw zoon wilden meenemen. U wist bovendien niet naar welke school ze hem wilden brengen en welke plannen ze precies hadden met uw zoon (CGVS, p. 20).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie in positieve zin kunnen ombuigen. De taskara's hebben hoogstens betrekking op jullie identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat, en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas. De brief van de dorpsouderen uit uw dorp Deh Naw die het overlijden van N. moet bevestigen werd blijkbaar op eenvoudige wijze verkregen na uw vertrek uit Afghanistan, namelijk op vraag van een vriend (CGVS, p. 7). Er kan maar weinig bewijswaarde gehecht worden aan documenten met een gesolliciteerd karakter.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Shakardara, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Shakardara wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Shakardara in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Shakardara van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker betoogt dat er vanaf het ogenblik dat N. klein was, steevast verwezen werd naar het feit dat zij de bruid van W. zou worden. Een eerste ernstige bespreking gebeurde in 1380 en de grootvader had N. al beloofd buiten weten om van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker die niet akkoord was kon alleen maar zeggen dat ze te jong was. Ze kwamen iedere zomer terug en verzoekers echtgenote maakte altijd problemen. Uiteindelijk kwam de familie van W. terug in 1387 en in dat jaar gebeurde het officiële huwelijksaanzoek. In dat jaar zijn ze drie keer gekomen en is N. uiteindelijk getrouwd en meegegaan.

Verzoeker vervolgt dat W. actief was bij de taliban, en dat stond voor verzoeker op de voorgrond terwijl zijn echtgenote eerder verwees naar zijn beroep, landbouwer hetgeen eveneens correct is.

Verzoeker wijst erop dat het tijdsbesef voor hen beiden relatief is.

Het aanzoek voor S. en daarbij het vertrek naar de madrassa van M. waren de feiten die de directe aanleiding van het vertrek van verzoekers uit Afghanistan vormden en dit omwille van het leed hen eerder aangedaan naar aanleiding van het gedwongen huwelijk, de mishandelingen en de dood van N..

Verzoeker verwijst naar de algemene onveiligheid in de provincie Kabul ook al ligt het aantal veiligheidsincidenten er lager dan in andere provincies.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift zijn feitenrelaas toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas om de volgende redenen.

Vooreerst werd bij arrest nr. 75 358 van 17 februari 2012 aan verzoekers echtgenote, wiens asielaanvraag berust op dezelfde feiten, reeds de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Uit het arrest van verzoeksters echtgenote blijkt onder meer dat dat zij niets weet van W. en zelfs zijn familienaam niet kent. Bovendien spreken beide echtgenoten elkaar tegen over de voornaam van W.. Verzoeker verklaarde immers dat hun dochter N. moest huwen met M.W.N. terwijl verzoekster verklaarde dat zijn naam A.W. was. De Raad is van oordeel dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien de dochter van verzoekers verplicht zou zijn geweest om te huwen met W. tegen de zin in van haar ouders, verzoekers minstens de naam zouden kennen van deze persoon, temeer nu hij familie is van verzoeker. Dat verzoekers zich bovendien tegenspreken over het beroep van W. hypothekeert de geloofwaardigheid van hun relaas dan ook verder. W. was volgens verzoekers echtgenote een landbouwer terwijl verzoeker beweerde dat hij bij de taliban actief was. Verzoekers betoog dat het niet om "*dergelijke verschillende verklaringen*" gaat omdat met de vraag beroep of politieke ideologie kan bedoeld worden overtuigt geenszins. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn echtgenote wel op de hoogte was dat W. bij de taliban was. Verzoeker verklaarde immers dat zijn echtgenote tegen zijn moeder en haar zussen vertelde dat ze niet wilde dat haar dochter trouwde met iemand die bij de mujaheddin en taliban werkte en een moordenaar was (gehoorverslag, 14). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal nooit spontaan iets vermeld heeft over de talibanactiviteiten van haar schoonzoon, zelfs niet wanneer werd gevraagd wat zij allemaal wist over W.. Bovendien beweerde verzoekers echtgenote zelfs, in tegenstelling tot wat voorafgaat, dat zij geen problemen hadden met W. zelf, maar dat zij enkel tegen het huwelijk gekant waren omdat hun dochter te jong was (gehoorverslag echtgenote, 15). Aan het voorgehouden talibanprofiel van W. kan dienvolgens geen geloof worden gehecht.

Verzoekers spreken elkaar ook tegen over het tijdsverloop en het huwelijk van N.. Verzoekers echtgenote verklaarde dat zij anderhalf jaar na het huwelijk te weten kwam dat N. overleden was terwijl verzoeker verklaarde dat hij al op de hoogte was van haar overlijden acht of negen maanden nadat het huwelijk voltrokken werd. Het is niet geloofwaardig en allerm minst aannemelijk dat verzoeker de dood van de dochter meer dan een half jaar voor zijn echtgenote kon verborgen houden en haar niet eerder op de hoogte bracht over haar dood. Nog los van de tegenstrijdige verklaringen van verzoekers over het jaartal waarin zij afscheid namen van hun dochter kan de reden die verzoekers opgaven over hun afwezigheid op de begrafenis van hun dochter in het geheel niet overtuigen. Verzoeker beweerde dat zij niet naar Nuristan konden afreizen door de slechte staat van de wegen in de winter terwijl diezelfde weersomstandigheden er de dorpsouderen uit het dorp van verzoekers er blijkbaar niet van weerhielden wel aanwezig te zijn op de begrafenis van zijn dochter.

Aangezien er, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden gedwongen huwelijk en het daaruit voortgevloeide overlijden van N. kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vrees van verzoekers voor een gedwongen huwelijk tussen W. en S.. Waar verzoekers tot slot beweerden dat de familie van W. hun zoon M. wilden omscholen tot een talibanstrijder in Nuristan kan, zoals hierboven reeds werd aangehaald, aan het door verzoeker opgehouden talibanprofiel van W. weinig geloof worden gehecht waardoor het weinig aannemelijk is dat zij hiervoor hun zoon wilden meenemen. Verzoeker wist bovendien niet naar welke school ze hem wilden brengen en welke plannen ze precies hadden met zijn zoon.

Vermits verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het herhalen van zijn ongeloofwaardig asielrelaas, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal en het tegenspreken van diens gevolgtrekking, slaagt hij er niet in de bevindingen met betrekking tot het voorgehouden asielrelaas in een ander daglicht te plaatsen teneinde het alsnog geloofwaardig te doen overkomen.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker verwijst naar de algemene onveiligheid in Afghanistan en meer bepaald naar de provincie Kabul waarvan hij afkomstig is. Verzoeker slaagt er echter niet in de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt en de conclusie die daaruit is getrokken, namelijk dat er voor burgers in het district Shakardara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, te weerleggen of te ontkrachten (*"Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak"*, (update van 14 oktober 2011)).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER